

Fehérvári Diáknapok – 2024

Irodalom – vers- és prózaírás
kategória

borító

A dolgozat címe: A három libatoll

Gyenge Laura

Tóparti Gimnázium és Művészeti Szakgimnázium

Felkészítő tanár: Szücs Krisztina

A három libatoll

Minden ember olyan életről álmodik, amelyben az őt körülvevő világban csak tisztességes, becsületes, megbízható társak veszik majd körül. A legtöbben remélik azt is, hogy földi pályájuk során találjanak olyan társakat, barátokat, akikre számíthatnak, ha az élet vad zivatarai az ő életüket cibálják. Sokak célja, hogy életük során alkossanak valamit kiemelkedő, valami csodálatos dolgot, amiért büszkék lehetnének magukra, s büszkeséggel töltenék el a körülöttük lévő embereket. A három libatollgyermek ugyanígy töprengett az élet dolgairól.

A három jó barát egy libán éldegélt a baromfiudvarban. A nagyobbik Penna, a középső Tollas, a legkisebb Pihe. Tudták, nemcsak az udvarban való utazgatásért vannak a libán, hanem azért, hogy megvédjék az időjárás viszontagságaitól és szép küllemet is adjanak a szárnyasnak. Szép dolog egy libát megvédeni a hidegtől, díszelegni rajta egy-egy kellemes fürdő után, de ennél azért merészebb álmaik is voltak! Arról ábrándoztak, hogy egyszer ennél fontosabb dolgot is tegyenek, amire büszkék lehetnek. Azt tervezték, életük végéig együtt maradnak. Olyan erős volt bennük ez az érzés, hogy hittek abban, őket senki, de senki nem tudja szétválasztani.

Egy reggel nyugtalanul ébredtek. Érezték, hogy valami olyan fog velük történni, amit nagyon nem szerettek volna. Feszengve mozgolódtak egymás mellett, egyikük idegesebb volt, mint a másik. Egyszer csak éles fájdalom kerítette őket hatalmába. Azt érezték, hogy tépik-csipkedik őket, nagyon fáj nekik. Hiába kapaszkodtak egymásba, hiába szorították egymás kezét, elszakították őket. Látták, hogy egyre távolabb kerülnek egymástól. Érezték, hogy az eddig felépített álmoképeik szempillantás alatt szertefoszlanak. Kiabáltak egymásnak, hogy nagyon vigyázzanak magukra, hiszen bíztak a valamikori viszontlátásban. De minél távolabb kerültek egymástól, annál kevésbé reménykedtek abban, hogy egyszer még láthatják egymást.

Penna szépen, megtisztítva díszdobozba – ami nagyon tetszett neki – egy kislányhoz került. A szüleitől kapta Pennát, hogy sok-sok szép verset, mesét írjon, hiszen imádta a költészetet, s maga is próbálgatott keszkecska strófákat írogatni. A kislány kényelmesen elhelyezte a gyönyörű tollat az ujjai közé és belemártotta a tintába. Pennának először kényelmetlen volt, hideg futott át rajta. Majd szépen elkezdett mozogni a lányka keze egyenletesen, szinte ritmusra. Ez már jól esett neki, táncolt ide-oda a papíron, ontva magából a betűket, a szavakat, a mondatokat. Penna érezte magában is a versíráshoz való tehetségét. Egy alkalommal előfordult, hogy a toll önálló életre kelt, miközben a kislány óvatosan a kezében tartotta.

Ugrált jobbra-balra, fickándozott fel-alá, alig bírt boldogságában nyugton maradni. Egy pillanatra elfeledte, mennyire hiányoznak neki a barátai, és végig csak az járt az eszében, hogy a leányzó valami hatalmasat alkosson. Itt a lehetőség, hogy a barátaival tervezgetett merész álmokat valóra válthassa! Az egyik ilyen önfeledt jókedvben írt verssel nyert a kamasz lány egy irodalmi versenyt. Örömeben magához ölelte és azon nyomban táncra perdültek, megpuszilta Pennát, kiegyengette szerteszét álló pihetollait, és a díszdobozban kitette a szobája legszebb polcára. Végtelenül büszke volt rá! Penna is nagyon meghatódott, és arra gondolt, bárcsak a pajtásai is osztozhatnának a sikerében, örömeiben.

Tollas miután elszakították barátaitól, egyik helyről a másikra sodródott. Végül tizenöt tolltársával összekötve gumyszerű kalapkához rögzítve, egy hosszú, keskeny papírcsőbe rakták.

-Hát itt fogom leélni az életem, a sötét dobozban gúzsba kötve? Nem ilyen életet képzeltem magamnak! – siránkozott.

Hosszú búslakodása után egyszer csak kinyílt a tároló teteje. A fény felé nézve megpillantott egy bájos lányt, aki figyelmesen kiemelte a dobozból. Pajtásaitól való elszakadása óta nem fogta el ilyen kellemes érzés! A kislány leheletfinoman megpuszilta hősünket és mormolt valamit, amit Tollas nem értett, pedig kitűnő hallása volt. Aztán elkezdődött a játék. Ütővel ide-oda hajsolták szegényt. Egy gumikupakban állt Tollas, ami enyhítette az ütés által okozott fájdalmakat, de így is nyugtalanító érzés volt neki. Régi emlékek árasztották el a repülés kapcsán, s azon vette észre magát, hogy kezdte élvezni a fel-alá suhanást. Ezt az érzést akkor tapasztalta utoljára, amikor a liba hátán élt, aki néha megpróbált a baromfiudvarból szárnyalva kitörni. A hosszan tartó, kimerítő játék végén a kislánnyal együtt, holtfáradtan zuhantak a tornacsarnok közepén található pályára. Hősünk gazdája bajnok lett és hálájuk kölcsönös volt. Verejtéktől izzadó homlokát megtörölve kezébe vette Tollast, suttagó hanggal megköszönte, hogy segített neki abban, hogy megnyerje a versenyt. Megígérte, ha hazaérnek kiteszi őt a legszebb polcra a szobájában. Ezután együtt álltak fel a dobogó legfelső fokára, hogy az érmet a nyakukba akaszthassák. Tollast nagy büszkeség árasztotta el és azt gondolta: - bárcsak a barátaival együtt ünnepelhetne!

Pihe miután elvált barátaitól egy zsákba került sok-sok társával együtt. Úgy érezte, hiába ezernyi toll, mégis egyedül van. Egy reggel a tarisznyából kukucskálva hangokat hallott. Szeretett volna minél hamarabb kijutni a túlsúfolt helyről, ezért úgy helyezkedett, hogy ő legyen a puttony tetején. Harsány kiáltásba kezdett:

-Vigyetek el kérlek, szeretném megtalálni a barátaimat!

Miután ügyesen fészkelődött, fickándozott, gondos kezek egy párnahuzatba helyezték. Egyszer csak egy szobában találta magát. Szép, takaros helyiség volt. Világos, tiszta, kellemes illatú. Igazán jól és biztonságban érezte magát. Rövidesen egy számára még ismeretlen lány lépett be az ajtón és lefekvéshez készülődött. Szépen, óvatosan megigazította a párnát, elrendezte benne a tollakat, majd lehajtotta fejét és elaludt. Ez Pihe szívét igen megdobogtatta. Tudta, neki kell tartani és vigyázni erre az aranyos fejcskére, hogy jól aludjon és szépeket álmodjon. De az apró toll még játékos volt, ezért kikandikált a huzatból és megcsiklandozta a kislány orrát, aki felébredt és jólesően kacagni kezdett. Ez a jókedv átragadt Pihére is, akivel együtt nevettek ezután éjszakákon át. A lányka a mamájánál nyaralt, de bármennyire is élvezte a vele töltött hetet, haza kellett mennie szüleivel. Fogta Pihét és mondta neki, hogy nagyon megszerette, hazaviszi és mostantól vele fog élni. Ígéretet tett Pihének, hogy kirakja a legszebb polcra a szobájában. A parányi toll nagyon büszke volt, hogy így megszerette a kis emberke, és arra gondolt, bárcsak a barátaival is megoszthatná ezt az élményt.

Három hősünk: a nagyobbik Penna, a középső Tollas és a legkisebb Pihe egy szép, tágas, világos, jó illatú szoba legszebb polcán találták magukat. Körülnéztek és mint aki szellemet lát, csodálkozva tekintettek egymásra. Ekkor ébredtek rá, hogy a mindannyiuk kedves lánykája ugyanaz a csodálatos kisember. Végtelen öröm járta át őket. Még ma is lelkesen mesélik élményeiket egymásnak, hiszen miközben azt hitték, elveszítik örök barátaikat, csak különleges élményekkel gazdagon, újra találkozhattak.